

Bosse präst, Solleröns sista kyrkoherde

Bo Wallin installeras som kyrkoherde i Sollerö församling 1983. Foto: Lasse Klockar

Lite motigt

Det var minst sagt lite motigt i början av min tjänstgöring som präst på Sollerön. Enligt Sko-Olle, Stinas gubbe tyckte man lite allmänt på ön att det man kunde ha emot mig var att jag var för ung. Hur man nu kan vara för ung när man är 35 år. – Nåja, är det bara det som det är fel på i mitt tjänsteutövande kommer snabba framtidsår att bli min bästa vän.

Arbetsdag i Sollerö församling

Maria Isaksson i Utanmyra, hade så många års poäng att hon på självaste födelsedagen kunde förvänta sig besök av prästen.

Maria fyllde en bra bit över 90 år, så jag bestämde mig för att göra en födelsedagsuppvaktning. När Nisses Lilly hade lyckats lotsa in mig i kammaren där Maria vilade fick jag omedelbart en fråga från Maria. Är det Dalin som kommer på besök? Nej, men Wallin svarade jag. Kan Wallin härma fåglar?

Jag hinner härma både gök och taltrast innan Maria lite klurigt konstaterar: ”Wallin är lika tokig som Dalin!”

Jag hade ytterligare en födelsedagsuppvaktning och den här gången gick det om möjligt ännu sämre. Väl inne i storstugans värme erbjöd jag mig att sjunga en psalm. Det kom ett rapt svar: ”Så gärna pastorn, gör det så går jag ut i köket och sätter på kaffe.”

Skorstenskontroll

Redan på eftermiddagen – alltså på samma den här min första tjänstgöringsdag skulle Rune Hedberg ha med mig upp till Selen. Präststugans skorsten skulle inspekteras. Just när vi passerade Sundsjöarna gjorde Rune Hedberg gällande att jag för snart hundra år sedan fiskat abborre i sjön och den gången tillsammans med min son Abel. Min oroliga fråga till Rune Hedberg blev om han trodde att jag hade löst fiskekort. Rune plirade på mig och menade nog att kyrkoherde Lars Dalin knappast brytt sig om att lösa ut något fiskekort.

Kyrknyckel och Bosse präst

Till kvällen hade jag lovat Hållper Linnéa att stänga kyrkan och jag minns att det kändes högtidligt och ansvarsfullt att sätta i den urgamla kyrknyckeln i låset och vrida om. Jodå, Linnéa kom och kollade så att det var låst enligt konstens alla regler. Linnéa hade kvällen till ära tagit med sig sin bror Erik och nu var det dags för henne att presentera mig som Bo Wallin. Erik smakar lite smackande på vad han just fått höra, Bo Wallin. - Nja, i och för sig säger han och så kommer det: ” Bosse präst får det bli!” - Och så blev det.

Björkved

Sent den kvällen kommer Bond Erik med några säckar björkved. Karin bökar till sig lite plats i Bond Eriks hjärta när hon bjuder på kaffe med nygräddat vetebrod. Erik flinar lite åt den trevliga stämningen på prästgården och konsta-

terar vänd mot mig: Om du är trofast mot pastoratet och pensionerar dig efter 67 års ålder hinner du vara präst på Sollerön lika länge som Ruben Daniels. Erik stänger prästgårdsdörren lite klurigt och jag tänder en björkvedsbrasa och tänker på både det som är ungt och det som är gammalt.

Husförhör

Arbetet fortsatte och på min inbjudan till husförhör skrev jag nu under med Bosse präst. Om åskan var sommarplåga så var husförhören vinterplåga. Nej, så var det inte numera – Husförhören var trevliga tillställningar och redan på den första husförhörsrundan kunde jag konstatera att Bråmåbo aldrig blivit kristnat och att man i Kulåra egentligen inte kunde sjunga.

Hembesök

Rätt frekvent gav jag mig in på den svåra uppgiften att göra hembesök på bredd i församlingen. Stortrivdes gjorde jag i alla gårdar och något genuint som hade med människorna att göra gav mig hög trivsel. Vid ett hembesök hade både jag och Lavas Erik letat oss åt samma håll, nämligen till Krångångården. Där blev både Erik och jag hela dagen. Först serverades vi förstärkt frukost, stekt sill och potatis. Vid ”mitt på dagen målet” var det också stekt sill och potatis och vid eftermiddagskaffet bjöds det på småkakor som Maria bakat. Efter kaffet slog sig Lavas Erik på knäna -samtidigt som han lite ljudligt menade att han nu minsann skulle hem och fortsätta.

Gåsjakt

Den hösten skulle strax ramla in då jag sköt min första älg med lånad bössa. Efter familjegudstjänsten på Tacksägelsedagen packade jag konten och gav mig upp till präststugan i Seli. Hela laget var samlat i Wik Jans stuga och strategin för veckans jakt skulle just presenteras av Jim Broman när det började smälla bort mot stortallen mitt emot Wik Mats stuga. Selilaget fick beskåda något så sällsynt som gåsjakt på en uppstoppad kanadagås. Fullträff på gåsen blev det inte trots det stora antalet smällar som ekade ut över Selisjön. Ny ammunition måste till - kanadagåsen hade visserligen nickat till lite någon gång men den riktiga träffen saknades. Någon ammunitionsbrist rådde inte och skott avlossades fortfarande från Stortallen när Sarlars Börje klev in i stugan med ett flin på läpparna. - Ja, som ni hör, ser, förstår och kan begripa är det med några tokar vi har att göra. – En alldeles oskyldig kanadagås har av någon alldeles speciell orsak fått några älgjägare att spilla ammunition på uppstoppat villebråd.

Säregna dofter

Älgjakten smörjer in mig med säregna dofter samtidigt som det urgamla sold-målet hittade glosor för mitt skott på Vatумыra, inte långt ifrån kontoristpasset. Någonstans där kröp något urgammalt otyg in i min kropp. Jag gned in mig med Selilagets manlighet och fick trots en del skavsår ett fast grepp om min position i laget.

Skorsstensfejare

Sturull Johan skulle hämtas för harjakt och Johans Hilda passade på att skälla ut mig för att jag var en rackars sotare som skorsstensfejade alldeles för tidigt på morgonen. När Hilda – förresten hon var från Stora Skedvi - fick veta att jag var präst ojade hon sig och menade att förr var det harpesten och nu är det harprästen. – Sicket elände!

Kyrkogården får harbesök

Den hösten lyckades Sturull Johans harpiska, Stella driva en hare ända upp på kyrkogården. Evald Håkansson, Ingvar Åsbrink och jag följde den spännande harjakten från kyrkans allra ostligaste fönster. Haren hade gjort avhopp någonstans på kyrkogårdens norra sida. Stella kom indundrandes på kyrkogården via minneslundan. Att både se stövare och hare samtidigt ger livskvalité så det gick som det gick. Kyrkvårdar och präst missade tiden för gudstjänstens inledande. Pinsamt – men vad värre var - jag öppnade gudstjänsten med orden: ”I Jösse namn”. Jag rättade mig med orden – Nej, sade jag fel nu och fick ett snett leende från mina två harkompisar tillika kyrkvårdar.

Så kan haren få sin spridning

Efter gudstjänsten kunde vi konstatera att det blev ”dötapt” på kyrkogården. Sturull Johan och Hamiltonstövaren Stella fick återvända till Bråmåbo med en ”retsamhetskänsla” av att ha tappat bort haren på självaste kyrkogården. Sturull Johans harjakt blev välsignad för på våren nedkom ”Bråmåboharen” med tre välskapta harungar. Födelseplats, bakom en gravsten vid nordöstra kyrkogårdsmuren. Ett chockbesked en söndagsmorgon från en av kyrkvårdarna.

Åttameters stegen

Rune Hedberg ringde tidigt en söndagsmorgon och berättade att han hade ramlat ner från en åttameters stegen. Aj, aj, aj – det var illa! Ligger du på akuten eller intensivvården? Har du överhuvud taget något ben i kroppen som är helt? Rune lugnade mig med följande besked: Det är inte så farligt med mig – för jag stod på den nedersta stegpinnen när jag ramlade.

Skarpladdad kollekt

Någon månad efter den uppskattade harjakten på kyrkogården, ja, på självaste juldagsmorgonen blev Evald Håkansson och Ingvar Åsbrink utsedda att räkna julottans kollekt. Det rasslade betänkligt från kollektståvorna när de två kyrkvårdarna ställde i ordning för räkning. Omedelbart, snabbt som ett bösskott upptäcktes att skramlandet från kollektståvorna hade sin orsak i att en icke föraktlig summa skarpladdad älgammunition hade hamnat i kollektståvorna. Bland blänkande ammunition låg en enkelt skriven papperslapp där det stod: ”God Jul tillönskas den ammunitionssnåle prästen”.

Vattenälg

Att kollektståvorna var fyllda med klass 1 ammunition måste få sin förklaring och så här berättade jag för mina jaktkamrater: Alldeles fram emot eftermiddagen mitt under älgjakten fick jag både höra och se en älg som hoppade i Kroktjärn för att simmande komma undan Bromans Leifs halvstövare. Min första reaktion på vattenplasket var fågelorienterat för det kändes som om en flock kanadagäss landat i tjärnen. Nej, någon flock kanadagäss var det inte utan en livs levande simmande älg på väg mot mig. Det som händer är att jag i det läget backar bakåt, till sist på tok för långt från strandlinjen. Bakåt ska jag för att hitta mig ett bra stöd för skott, sedan var det bara att vänta på att älgen skulle passera. Älgen frustade och vattnet skvätte när jag osäkrade min Morabössa, 6,5:a. Jag höll inne med skottet och höll inne med skottet – igen! och- igen! Allt går så fort och jag hinner liksom inte med. Älgen hinner sneddande ifrån mig. Avståndet växer och till sist när jag ser en älgrumpa inte mycket större än en femkrona är det hög tid att säkra Morabössan. Jag kommer inte till skott på en älg, som under rätt lång tid borde ha befunnit sig i ett närmast perfekt skottläge. Jag kände mig tom som en rostig konservburk och det jag berättade för Selilaget hade svårt att hitta fram till någon slags trovärdighet. Det var sorg i laget – en ”prästdjävul” som inte begrep att skjuta när tillfälle gavs. Var han, prästen, om möjligt ammunitionssnål?

*Övre raden f. v: Stig Larsson, Bosse Wallin, Sören Brotters, Björn Andersson, Peter Jernberg, Jan Andersson, Börje Jernberg, Roger Broman, Jan Brotters, Jan Wellert
Nedre raden f. v: Per Broman, Lennart Andersson, Jan Wik, Anneli Birkeholme, Jim Broman. Hundarna: Boss till vänster och Jesper till höger.*

Ja, någonstans där i denna sorgliga historia bestämde sig Solleörskogens jaktlag för att uppmuntra den allt mer ivrigt jagande prästen. Kollekten fick den julen oavkortat gå till prästens ammunitionsförråd. Ja, själavård kallas det visst. - Själavård på "skarp" nivå!

Korsdrag

Det drog i prästgården när dödsfall anmäldes, personbevis för pass eller firma-registrering skyndsamt skulle skrivas ut eller för att inte tala om korsdraget som uppstod när berömda eller mindre berömda sångare eller musiker förväntades hitta övernattnings på prästgården. Tjänsteplikten som sade att kyrkoherden ska bo på prästgården gällde. Prästfamiljen bodde vackert – öppet – med en förväntan från församlingen på disponibla möblerade inbjudande öppna ytor. – Ett par hundra blomkrukor skulle vattnas och någon gång om året få ny jord.

Gemensam entré

Det var gemensam entré till pastorsexpeditionen och prästfamiljens bostad. På den tiden hittade många församlingsbor till sin prästgård och under ett verksamhetsår erbjöds åtskilliga utförda tjänsteärenden, underhållning och förplägnad.

Hembesök

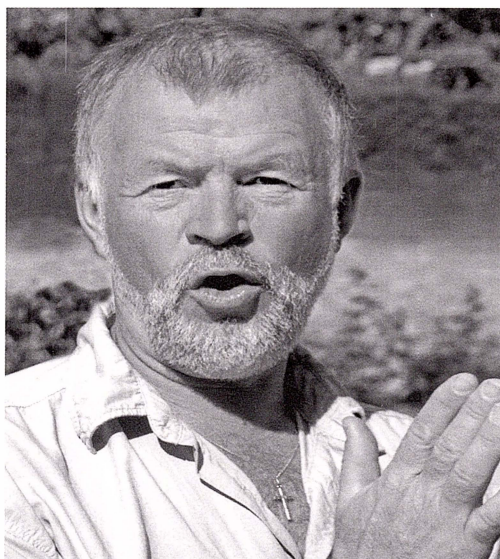
Hembesöken tog över och allt mindre tid lades ner på att läsa bibeltexterna på de två grundspråken, hebreiska och grekiska. Nu gällde det att prioritera och hembesöken skattades högt och toppade oftast mitt verksamhetschema.

Solleröborna blev mina vänner och jag kände stor trivsel i att försöka fördjupa vänskapen. Det är inte fel att säga att jag har mitt hjärta här på Sollerön bland vänner, djur och fåglar.

Predikoångest

Jag var en riktig kämpe när det gällde bibelläsning. Inför en predikan kunde jag lägga ner mer än en dag i förberedelsearbete. Söndagens predikan skulle vara väl genomtänkt och helst memorerad i sin helhet. Jag fastnade oftast i tolkningen av bibelordet och det gick aldrig lätt. Timmarna sniglade och jag kände mig ofta besviken på den Gud som inte kunde tala till mig i klartext.

På förmiddagen innan söndagens predikan brottades jag fortfarande med bibeltexten och det var hög tid att ta fram gitarren och få med Karin på några låtar. Gudstjänstglädjen kom när Karin började sjunga – så var det och så är det fortfarande.

Bo Wallin

*Bo Wallin - Solleröns sista kyrkoherde.
Foto: Arne Johansson, Dala-Järna*